

תל-אביב, 20.1.84

למשפחת דיאמנט - שלום רב !

סיימתי את עבודתי (התרגום), ובזאת אני שולחת לכם את התוצאה.

לא היה זה חומר רגיל. במשך שבועיים טבלתי יום יום באווירה של "פלנטה אחרת" והזדהיתי עם נערה בת 12-16. טבלותיה הם סבלי איוב, אך אינה מתבטאת בלשוננו של איוב. צערה וחרדתה כמו של יונה הנביא במעי הדג, אך תפילותיה אינן כתפילותיו והשתפכותה היא כמו ב"תהילים" ואין לה מילות בעל ה"תהילים".

לשוננו של אדם היא תרבותו. על כן השתמשתי בלשון-דיבור טבעית של ילדה שרשמה את זכרונותיה בימי התרגשות, חרדה וטלטולי נשמה בין יאוש לתקווה, ללא מליצות וחיפוש ביטויים מיוחדים.

הקדשתי זמן רב, למעלה ממחצית כל שעות העבודה, לתרגום השירים, במידת האפשר בקצב ובחרוז, כשאני משתדלת לשמור על תוכנם ורוחם.

ב י ד י ד ו ת

לילי גולדנברג

מאת דגל תמר סקר-ציואנט

פיראמא

חיים מספר 4 בארץ ישראל

בארץ ישראל היא צור בעלן לבנה, יבוצה כאצור הנפס. חיל בה
 15 אלף יהודים. המסק של שנות הכפוש נצרכו בה אקצות, כמו
 בערים אחרות, אלף אלף שנה אבוצה יבוצי רוב ברוש לגרמנים.
 חלק מבקרבנות נקבלו מתחת לבית המטבחיים, במרכז העיר, כשרם
 בולעב חיים וכלסו בסוב. את האחרים הסיצו לבוגן בלען ולאושול.
 צד שהגנת 1943, לפני החיסול הסופי של אולת יבוצה יבוצי, הוצלחו
 400 יהודים והחלט ולחיות מידי הרוצחים, כשהם מסתובבים
 ביצלות. בדרכו נצלה דגל תמר סקר-ציואנט.

היכון

1. צדק פולח המלחמה	13. בואם של מוחיו האחרים
2. המלחמה	14. הכעז הגורלי
3. הפגורה הרוזה	15. הדורק היצר
4. הלורה	16. מראה הפנים של בארצאן
5. באשיות המגדורה והאסון	17. החיים היצר
6. מורבן מורדות	18. ההרפתקא
7. ביאוש ארשתגורה	19. תצורה למחנה
8. הכעז באולם	20. הלכות האחרונה
9. הפריצה	21. הביתה
10. צדוף הניצונים עמלות	22. חיי הולדה
11. המלח	23. השחור
12. המסק הנפוצים	24. כבד שמשי

1. צדק פולח המלחמה

יום קלי נהדב. אנחנו, המלחים, המחקים בחפ: המספרים, בת הפסח.
 אני מנהלת את המחקים. מזה לחי נפסא. פלי שמחה ושלום, עמא
 פל תלושה שלמחות השעה 4 בבקר געל המלחמה. איתה המלחמה
 מוררה, שלטת על חיי וגביא עמי אסונות, צער ואכז, שלטת על אל
 מל יקירי ואשאר בצדה, שלטת את צוית ואיתי מל החיים
 וא המלח. פארה חוהת ולחוד להיות עצמאית וללחוד-לצדתי.
 מה פרוש כמאלו! צבועות.

2. ההתחלה

כדי הייתי על הארבעה הדיון אתי משינה מתקרה קפצתי
 אחיטתי ורצתי אל מיטת אבי - "אבא, מה היכולת האלה? אני מתחבט!"
 הסתכלתי לתוך חלונותי ופוצתי בקריאה "אבא הגיע אלי!" אלברקאמיוס
 אל תפוצץ, ולבד!" הוא צעק והתקע ליצא לחצו, שם כבר התאספו כל
 השכנים. כעבור חצות השעה הופיעו אליונרים. מיד גם נשמעו אנשים
 אדם הבין שאכן - ההתחלה קרבה. להקת שתולת של מטאסוס הלכו
 ארבו השמי הדור. הרגל האחרון של סתמל את מריצו התאגלות
 הציג. היתקצצות הלכו וגברו. ירדו! מתקשים.

3. הבשלות הדגה

יום יום היו הבשלות דוגל יתר, יום יום שמתן חבשות וצלקות
 יתר. הקרמנים התקדמו לדור. חייך היו בסכנה. אחי ואבי האו חסד
 צלופח. ימים שמים לא בא אף אל פיהם, ורק זיען סוגריות
 לתנוע משהו. פסנכנסת הדור לחבר הגיע לאמני משקט משיחות
 הורים: "ענין לביקרה". באו חרבה חדה פלחה את לבו. ללא מלה יצאת
 מרחצת, צנחתי על המטה בחבר שינה. להכיות בטי מכו: "אבי חסד
 ענסוד, גם אחי, נישאר כאן לבדנו, לא אראה יותר את אבא, לא,
 זה לא יתכן, לא אואל לסבל זאת, לא אעמוד בעצאת, אני אתאבד!"
 אבי שמע את קול הכי. לא הרגשתי אתי נקס ואמר השונה
 גמן אחי, נשק אחי זה מפתח. הרגשתי טפה חמה על קניי. "אך
 לבדי, לא אעמוד איתם, לעולם לא אעזבם, גולכם יהיה גורלי"

4. השליפה

אבי ואחי יתנו אל הבריוחה שגמנו. הקריחו את חיהם
 למנוח. יום אחד, בשלומם הביתה, נאבד להם שדמוצום לגל אל
 הקלפה הכאשונה, מול ביתן. התחילו לארוז את החפצים. אני
 הייתי מלכ. אחי נגלה מבו פלח אל מיטתו וקדינה ראיתי
 דאגה וצער. לקח שמיטת קולג נפל חזקיים. בוריסלה בלטה
 אחי, הכאשונה, רוב אמי. ביצוים ודגלת התחלה להלבוש שלי,
 חוצאה אלי מפתות אל צבר השבלות. אחלתי בכבר והתצוקה
 כחל את יצי. מסהים הם זה הלהבות. ביתן היה בסכנה.
 אבי, אחי ואחי היו תקצוים מבו פלח לתוך הקות לחייהם
 תפצים צועים. (שמי נעשים יתנו, מלך אחד חוס, הסני שחור)
 חלקי מתנים, לבריוס, התעלפה האור. ביתן היה כל אחד

אם. תליל ירב אבא הארה אג ט הססיהב אנכאתה למחוקים.
ישנן ט המבולל. אחי מנרת אוט ומנרת. מכסה אית ט המן,
מזאגת, יתר מט, מחמתי. אבא תיקט. מקום מגורים חפס, מכלי להלח
צדק ט הבית שערץ, ט הרהוטוס, ט התקצום. הווי הוקרוס!
לא יצטע אז מר מאב מאולטת הייט, לא יפצט מהגבול אלכו
שאתם איתו. לא יצטע מה נורא העצב המצפה לו.
5. ראשית הטגבוב והפאנולות.

למחרת הד'קר, כשהגזירות משני, ראית את הגרמנים. לבי נעצר
מפתח. מחשבות נראות התור 1331 במותי בדאית את אלה לראשונה.
בדבר ט ימים פורסמה הגזירה לעלצ סרט לבן ט הצולצ, עם
איום ט צנע מולט למסרבים. בהיותני טן יתר-טו אבו, אחי, אחי
אחתי-לא הייט מוצלע למסין המתקרב. דקן המלפחתי טלי הוה
מאולט. ט עזב הייט טלי דיוח. אק אשני לא אירק זמן רב. חיי היום-
יום טלי נעצרו באולט יום, בו אחי לא חזר הביתה. אין לתאר את
פצתו איאולט טל אבא. במשק ימים ולילות הולילה במצול. אבא
שק ולא הוצא הגר. הכאס והמכה שקיבל הו בלתי נסבלים.

6. מורכן הוהבול

גם אתה, אבאלי, הולכת מאיתני. גם אתה עזבת אולני, שלשול
הולכים ואת אבא, שלבית לאחרי האסין הגבול. אלכיום! תן לאבא כח
להתגבר ט הוצא הגבול!

הגבול האלכב הדסה אתכם, יקורי. כחו מולטי כלבים, ככ
גפסו אתכם ברמל. מה לעזות, מנחל חסדי הגנה חסדי עצה.
ט הייט מנולט יש לו הכולת והוצוא אולני! הוט, להחריב את חייני.
האקציה" משתוללת בעיר. פרחי הנער נרצחים-ט הותם ובלום.
נעלות אנצרים צעירים, נשים נשואות וולבוס תחיתום, מוצחסיס
כחו ברמול אל ג'ק קולות סגורים ומחניקים ומולכים למחול
המול ברען-בלזן אבאולילי. בקולות אלה אנשים יוצאים
מנעלם בגלל החום, מתעקפים, נאפלים כחו בבלום, והם עזב
בני מלך יתר מאב שטיעו חיים למשרה הסלקית ולס-ולנסו
חיים למנצרים הבלורים.

והאתה, האט-ט-יבול, האה ט מצאת! ואתה, האט, אונק
מולל נס? אתה מסגט ט נהר הפאוס החס והגלעס
נצורים ושוטף את עצמך זה שבראת. הדס הזה לא יקרר

ולדו ישיק! קול' דמי הוואפוס יצלך אליך אוברל נקמה!
(ע' 11, עו' מסר)

ע' 13...

לא יפנק, לא יחבק. אברהם שחט חיי, אשכנזי נגזז לאלם
געגילדים, סבל וכאב יסגולו בלבו לאלם אדע.

פני וזיני נפלאים חבבי ואין מושיע. אבי, אחי, אחי ואחתי
לא ישובו לאלם. ה"ה "אמא" קהל השבילי עזלו משמאל מולדת
הגבולות מולדת. גם התגים נחקקו מחוץ, בהגיל התג כאבן
עמיק אפ יותר. "אמא" זאת ה"ה הקטנה "אמא", פארי אשכנזי
השולטת אפ חיי, אפ גילי, למד ה"ה חמני כה מ'קדש, כה מ'הר?
למה נפרדת חמני לקדש? אפ, שלא יכלתי לחיות בלעדיוך, ולו אפ
וכי אחי, נשאירי בלעדיוך חבשים רבים. אפ כי - אחי מאחורי, ו
עזבו טול לק יותר, שאינך צומח יותר הפני בלילות העולם הזה,
בפני המכשולים. העומדים ביום הפניך, את נחם בטלם אפ מלגבך
הקבר גילי ישיק!

אפ מה גבול כזאת. בצכיק את שני התנזקת שנותנו לכם
שמחיה היו מסר אונים בלעדיוך. אפ, אמא'לי, בקשה אחת לי
אליך - הי'עזו נא פלם בתלמותי, הי'עזו ווא לרגע. הולצת אפ
אפה אשכנזי הוא בפני להביש את קרבתך, להתחמם בחומק האמה?
העלם אמא צבועות וזילוף, הוא עוטר צומח בועים יפול
אחלקת, אפלי אפ למהתי לקרצ את המערה ו! הסגל פל
הדנינים הקומות, הולאות את המצואות המה. אפוקסו
אשום כן פל כן קשה לי, אפ שווה בחין אבולות, ומתעלות בי
הרצון להשמיד, להרוס, לברק ולעצק את פל העלם. צורק ונלתי,
אפ אסור לי לשטח שנותני לי אחי קטן אבשבווא אפ חומק
לחיות! הוא משלשל להביש אולי, את עבקי המנוסים, הוא -
המטרה הוחידה של חיי.

אפלי - איציל שלי הוקר לי מל! כבדים, כנראה, מטאי
עפ מאפ! צפין לא רוצות את עולמי עד ונאלי -
אפל חיסול הגיסא, טלם מ'בלים למחנות, ואנחנו
שנינו נשאירי תחת כנף השמיים. עזבו יק מתחילה הקלס
הוא אפ! חיוס.

אילו יחי יום 1 בפברואר! היום הזה הוא יום האסון הגדול שלי.
היום היום הייתי ולצע ולקלס בעיני הולדות הנבזים. הן היום אומרת
אל האלה, היקר לי מכל. היום הזה בכוני את כל דמעותי.
היום זה התיקתי ללא הפסק. היום זה מסתי את ארפי
הגדול, האחרון. היום זה הצניע אתי האל עני כבוד, שצד האלוק את
אדמת חיי. והיום הזה הפכתי יתומה, ונשאלו שדורים של חבולת
רחמים.

אחאלי האלה! הלכת ממני. הלכת חזק, כה חזק, בלעדי.
השאת אתי לבדי, ללא משענה. האם צדמת לעולם את עינוק?
עלבים יחי, מלבים נעלותי. חיי מתנהלים ללא מטרה, ללא טעם
לחשיך. בקשה מכלם והצדק הוא יום המנוחה. בא גבול עזה יותר
הכא, הסבל קשה שבלתי יום. אז אני לא אבזבז את אסוני
בחיי היפה, אחולי הוקרה, את אומרת ממני, כי הלכת, עמאמא,
אל מחלת כפרי השכונה, ולא ידעת, כמני, סבל אצרה. איך לא
את אי הצדק והכיצור בדולק הזה.

שני קולות אני שומעת - אחת לבתי אונה נרעצת
העולם הזה הוא הרוקח מלא - ואני למי שחלמתי רצו עז תום

הילדה חלמתי תלום אל אחי
במילים חמות הוא עזבני את לבדי;
אל בעצבונך, נגדו דמעותיך,
גם אביך היה איתי, לבדו - אוליך
אני שומעם וכל סבלותיך
בדיומי, יערה, את ראשך בקט,
שני מלאם תרעה כחולין מפה
בדיומי ראשך, בתקרה עזה לזכותת
יפאלי כל שונאיק, אל ישלך בק הפצה!
תבליני ללא חיים, כי לחמך לחם חסד
בבואך שחוקחך - את שונק מתקסס!
אילו היום, הולדתי בן חיי
באדם נחשים שחפר עצמותי
היום זה בקבוצות תפלה אונקתי
!דואן עולם מזכרהו דמעותי! ...

8. התל הטהר

שני יתאמת חסכיו בית, ולא יאמ אא, מסתאבים ביהאקא
 באטא שהיה ואינא. על מסתאבים הקחד בפני ס יפאר חי, מפתחום
 מפלל אני, כי מה נאשר אא מפלל אחד יראה אולא ויפילל עלינא;
 "הנה, יהצום מזה חיסנא" - אא אנחנא נפונס למאל, מולא מחקיר
 מיפי נוצמים פראומס. להרי אנחנא מצום לחילא, ס תקוללנא הוא-
 לחילא כפי לנקא את פאס השפאק סל אלס, שניצחנא.

הרצה מצוק ומחליט את לבנא, הפחד מרעיד את רגלינא.
 החששות נוצאים. ואכן אחד, מפלל, נוצח בן 4, ראה אוללנא וכל
 החוצה, לוחה, להלשין עלינא. בשארות כחולותנא הוחללנא להולא,
 אק אין כה לוחל. אפי מוכנה קולתר ולחוננא, אק אחי אינא מניח
 לי, מוסק בידי, יוצק: "הסא מלחום, הצולי עפאק! הורידו את
 החלל, השלי. מעיק! באי נכח!" אק לא יכל זמן רב. השוטר
 הקרב מלינא. אחי, מגני ושוטרי, ראה את החצב. אפקד עלי להולא
 והוא מצמי המוסק לוחל כפי להפאל את השוטר ולהפול את חיו.

9. הבריצה

מגליפת קרצתי פנימה אל ה... , אוס לא הטגוח
 בי, צנחתי מחסרת הכרה מאחורי איזה גלון. שכחתי שסו זמן
 רב. אינני זוכר כלום, ס מה שאני יורה להפאל ס זכרון הוא,
 שכאשר התאוששתי, נעצתי את פמלתי, פתחתי אויל צלת והמשכ
 עלה.

-לאן את הולכת? שמעתי קול. לאן, ולמה מסכנה, באפדת?
 היופאת את מה גפול מסונק? היופאת את שאחוק שחילא מקום
 אביק ואאק וכל מה שהיה לן בעולם, הקריח את חיו כפולחצול
 אולתק?"

אלה אני אינני יוצאת מאללה, אני הולכת... אל הקסירטין
 אינני יוצאת את הפיק, אהל אני מאשיכה ללכת...
 אני הולכת ומחפשת אולא, אני נוצה למצוא אולא,
 לנשק אולא, לשמח אולא ולהחשיק להיאבק.

אני מניחה לכתוב פילוסופיה. אני רואה חתונה גבוהה, אולם, חתונה פתח שחור. כחצית חתון בלתי קצת אלוהות פח. בדרך האלוהות נראים קרשום ואין ברגשים. החתונה הגדולה. בלתי אלוהות גרמני עם ראה. לחתונה נראית כתובה: "חתונה למהרה והרבה". אלוהים! הרשם הוא שזה בית ספר. תוקפת אולי חרדה, אני חתונה לרובנס, בצד איתי יפה לרובנס, כי אין לי רשיון, אין לי כלל לחיות. אני מחשיבה ללכת. חתון נמצא חתונה, שם חתונותם ה"מחשבות". אני נקטת לחצה-כאן זה שונה, כאן אין שמירה. אני תופסת כמה מכרים, שואלת אם לא באו את אציל אחי. אך איש אינו יוצא, איש אינו מתחם אולי, אינו מצליח לעזור ולנחם אותי. כי אי אני אמה דרכי? יתרה, ציומה, מאלכבר...

בתלום

הוא החשוק. בוכה, ציפה, נרצחתי עם הפשא. בחצות התאורתי, כי קפאתי מקור. בשרט בשרט סיפקתי ואיתי לאיצו איתי גג. התבררתי אנרצחתי לזה.

חלמתי עם אחי, חלמתי עם ביתי. ראיתי בחלומי את כל אלה שאהבתי ואליהם כל כך התגעגעתי. אך כל זה היה קדם מאד. התאורתי לקח לצדה בחצי. נחרצתי וקפצתי מחקתי, הסתכלתי מסביב וברא את שוכות באלק ואלק, אך לא איבדתי חיה לי - לו רק יסתי לוואת אולי, את אחי, שניג, לו רק לספר על הכל.

החלום (שיר)

למה בשמים, ב"א איתי,
רחוקה את אחי, התראי בלתי?
בזאתי אלק, עם הפחפחיות,
אניש קרבתך, אהבתי נחמתי.

בילת קול, ליל חלום
את ברכי לי האויר
בן את, מבלתי,
פנים לי הספורי!

בך דקדוקי דקדוקי, צעני אפיל
אך גם אם תרצו, לא תוכלו הוסיף
לדעתי לחל, מוזנאל דמזל
לפליטת כח - אפסל התלואות

... תלואות מ אשר שחלף, איננו ...
... קולו של אמו מתרן בכותל ...
... כח מסביר עליצ יפארת ...
... בפתיחם שלצול יפרא, יתן רוח ...

- אך קצר תלואי, נמאז באפסל
אשר אפסליו חסך, מאפסל
בפסל - אתנער מכל האפסל
כן צער, רק עפר, רק דם אפסל

ג. במשך הנפוצים

זהו ימים. תכלי שבולת. כתרתי לסגנון זה של
חיים. במשכתי לישון במ"ת הגם, בהסתר, ולא רשות. יום אחד הגיע
באחראי על המחנה עם שלשה חתנים. להביא מ באו של חפרה
המחנה. עני מ בסגרת אנשים "בתי לגינה" מולת בוריות.
אני יושבת מהרהרת מ המהגל ולא שאתי לה שנקסל
כרגע המחירן רבתי לקום ולהסתלק באין ראום. אחד החתנים (חכם
היה) עמד בצל, והראותו אלי הוכה אותי בשטח מ גבי אצבע
"הסתלקי מכאן, תפרי!" נאצת מני הסתלקת והמשכתי ללכת,
מצאת לי מקום מתח לאיצה שוח, התבלוצתי שלא יראו אותי
אפסלתי בבטי מר.

שואלים?

"באוי, אמאלי, לפתח פלש אחת, וראי את בתך, ראי את
סבאיתך ומכאביו! באוי! נשקיו נשוקה אחת לפתח, כחא בימים
זהו, באוי! הולדת את, המבישה את את דיוני? אוק אני מושפלת
מ כ צעז ושט? למד אני צדק כזה שלט באדם? אחד חסאת
בחד גבול פלדי ממשלי האחרים? אלהים, אלהים! מוס אדם
על, קח אול נשם, אליוק!

למה?

(4) למה הצלמתי היפה?
לא לי הוא, למישהו אחר?
למה רק האומללים
טורקים ביום הסגר?
אן למה תמוז מנחם, מוחל?
כח אי-צדק - ארבעה
למה האל לא שם קץ
לכמאל ויהללה??

(1) למה חלפתי חיי
הצדק, גלגלים,
למה אני נחנה
לסבל, לעינויים?
(2) למה ימי נעלמי
לא בן מורעים?
למה זה כל חיי
כה אכזריים?
(3) למה לא אראה יותר
את אבי, אחי, אחי
למה אהבתי מהר
ימי הנעורים?

13. באם של מפקחי החברה

הגיע יום באם של המפקחים. ביום 6 באוגוסט 1943 הלטה
המפקד נכחו מספר מנהלים מנה המנהל שהבן למדנים. הם היו סג המפקד.
היו ביניהם. אוקראינים, פולקסצוילשרום. אנשי האס. אס. ללא כל חשד ותקוות
אליהם להסתכל כל אחד מהם.
עבר שהוצא אחד, עבר שני. בתמונה הם חלפו שאני הנני פולניה.
אחרי כן נוצר להם שלא כן הפכה. הטילו מי עבירה - לתקור להם כפולות,
לתקן גרביים, אחרי כן הוצתו להסתכן לעובדות המטבח, כעצרת.
נמנעתי מלהיפגש עם המפקד עצמו.
עצבתי עבדות פקד מן המפקד עב שצאת מאחזות של העללה. לא
ישנתי. אדם בלתי נגש, אלא במטבח, כי כאן היה חם יותר. אך בעלות,
ימים משישנתי; בייתי שקעה במחשבות, הרהרתי אבייתי. הפסקתי כי
אני כח אחד, נצחן לשלף את הבנין, לבלוח אל היער, אליו אל הפרטיצנים,
אלו יקל אותי, הקטנה, החלשה, חסרת כל - לשם מה, מה התואמת שאני
וכה להביא להם. הוי, איצו, אחי האהב, מינו לפתור אתה היית כאן
איתי! אתה פבר היית פוא אוכלו, אלף אלף שאתה צדור אחי.
פדמים אין ספור נגשתי. לחלון, לראות אם משה השחר, רציתי לראות
את רוצינקה, תחרתי לעצובה. הפניה הייתי שוכנת את אבי וזה היה
מקל ומי. אך גם איתך לא הייתי זמן רב. תיוון היו הסכנה, כי הייתי
התקדמה אליה. כל אחד ניסה להיות כבו והוצא את עצמו.

14. הגדל המכיל

היה זה היום גשם. כל הקבוצות הלכו כבר מלבנותם. היום, שלא בשל
 המים, כל אחד מהם, עם הסור קופו, כפי לקח אחרת זה. ההוכנסו אל
 תוך המחנה השגחתי האני ההיה. אנשים עמדו מוכנים קבוצות
 קבוצות וברו עם חבר מה. מפקד המחנה הוביל שראפרק הראשי
 הוצגהרנף עומד ושאר נאום. אנחנו עזברים ערפילי, כי החזית
 מתקרבת. בגיל הגדל המכיל. מי שלצה לחול, צמיק לבחור. אני
 נכנסתי למטה והתחלתי לעבוד, כי היה מי לחלק את אחרת העם.
 אחרי האחרת, בשם אלה שסיימו התפללו והלכו-נשארו לבד.
 נצברתי, שהיום כבר לא באים, אבדו צימים באו ויש התחלת האחרת,
 כל מיני השנה האחרת מי כל כך. תמיד אהבתי להאזין לזמרת הערבים
 להסתכל בשמי התכלת, והקרני השמש שזרחו ולימים ערפילי ויום ויום
 את האחרת. הטל כה יפה, אפילו היוקת-תפלי האחרת, הסל, הצב,
 פסקולים אחרת, גם הם כמו מנגישים את כל האחרת-מתחילים
 לחיל, לעד ולתורה קורות. ואולי-למה הם שונה? אולי למה, הא
 האחרת, כמו חולי השחקת המנגישים ואת כל זה אנשים מתחילים אחרת
 אולי למה גם אני אשאר כאן לבד? לא ולא! לא אכנס! לא אלה!
 לחצמים אלה אולי היבדים האחרת. אני אהר, אחרת!
 כפי לזכות השחרור! כפי לנקום כל זאת! אסור לעולם את כל מה
 שדבר עיני. אחר כך-לחול מוות טקלי.

15. הברק ילד

למט למט הוחל האנשים מתקן המחנה. יום יום נאמר ממש
 ואת. בגיל הגדל שגם מפקד המחנה, פליקס, רצה לעזרה. כפי לטור
 את מצפון, מסר ממלא אחר ליתאום. גם אני נאיתי הייתה. היינו
 הסך הכל שמונה. צונו אולי ואולי את האחרת. שנינו אפילו עיניים
 ציפון ליצואה אחרת. היינו. אחרת אפאת בשעה 2 בלילה.
 השבתה של הצלח שלי, במדבר חשק, שמעתי לפתע יחול. יצאת
 לחצר אנצד לי שהשומרים ירו והרגו שניים מאלה שנינו. לחרח פרק
 השדר האחרת. היצואה שנינו נצתה ליום האחרת. לאחרת, השדר
 7 הצד יצאנו אחרת. במדבר מוות קפצו, אחד אחד, ממש הגדר.
 בחול ירד שלג. להלוי היה כל הקפאתי. מקור. דבק היתה אחרת.
 צבואה היה לנו שגם האדם אחרת. אנצילימים עיניו היבדים. סוף סוף הגענו
 אל הילד. רק שני התחילו הדינאיים האחרת. היה עיניו לטור אחרת

בולבוס התחילו לבנות, כי קראו מקור אביו ע"פום, ובנאסף לצאת גם נכנס
 לתוך אום. בשדה צדדו בתוך נחל, כפי לא להחזיר עקבות.
 1. מה מראהו של ה"אמון" המבט שלנו? רצתו, אביו דאפק בחזקתו,
 אל המקום שמעמד יהיה ביתו ומפניו, ואין זעין. ביק פתח קטן, אגב
 מתחת מדר מואל-זו היתה הכניסה-השתחלנו פנימה לגלגל למטה.
 אני נכנסת האחרונה. הפנים שרר חושך, התאר עשן-גנאי שצב
 בדיונים ולא ראיתי פנים. השכחתי אותנו א שני פרטים-הקדומים הו
 נאבים. ניסית להפך ש קרש לצד שני, אק זה לא עזר, כי היה סבא
 מים. צפופים אובוהלים האחד בתוך השני שכחו ונדמנו אל הקדש
 הנאבים, הקדש. בשהתאחדו כבר האיר האקר. ביק חזר התורה-זה
 הלאן הוחזר התר, ראיתי את אור הווא. התקרה היתה עליוה קולת
 עצמות. טפלת מים וחד אמרתי אצלם וא נאשו הולכים. הם פנה
 באהבה שיבאת אצלם. הבול העץ עד הקדסולוים, הולכים הם.
 - אל תבכו, ילדים, אנחנו נתגבר גם א צאת אנחנו! מה עצלות, מה
 כמו הם צברו הונות של העם היהודי, והמאה הדשנים אינה שונה
 מהמאה הקדומה. אנשי המאה ה-XX גלגלים מהראים המהר.
 אלה-נשאר א באפן! נעשוק לחול! נחיה בתורה שנוכח אכל המצא
 של שמר, שיום יבוא ויקר אחד נשמע, ביק אותם המרפוס מהם
 ונבול דעו טפלת גשם-שורת המוקש לה אנו מצפים.

16. המום הולך

יום יום האמון שלנו היה יפ"ה ואת. הם הבות שלנו מה לנו שאלו
 ספט, מפ"ה השביל כלום. הלאו דיונים תוביות לבא הערה, כשירד מואל
 יכלו לצאת לחטא עצום, כפי להעלוי אש ולבט את האלמה ליום המחר
 לאלמה הקר הוין מקבלים גרוסום מסירות עם שדירות מקולקל
 לאלמה דרה-לביאל מחיטה מאלכת. כשהחשוק הווא היין ואצאים
 מזה החוצה, א פני השטח. אני יבאת לרא עם חתרה גינצברג בתה-9.
 היית יושבת א אבן והוא א ברכי. הוא אהבה לשאול אותי שאלות רבות
 בדיוק א העולם הבא, האם גם שם שורר אי-צדק כזה. היתה חוצה
 להיות למאק ולעול ממה ממה, לכן צדן. כי אז היתה יורה והוא
 ומצ עם חלוד לא היתה יודעת נצח...

מבוא ספרות²

1/ יצחק הוותי, הייתי מאלוהי,
 אלה ליקיץ, איני מתעצלת,
 אצולף לי מדבר ימים, יקלות,
 לתפס את הארץ שם שמשלל זכותה.
 כמסית אל זהירותי הייתי מגילד
 ולתם לזר ערש ערוב משמיעה
 להצטרות, בשמיעה אולי
 היא מצטרפת אל הן לשירותי
 ואליק, אחי, אצולף לפני כ
 אביא לך ורע, נצילם לא יבא
 שיביא לך זיו משבול או-לם
 וצחצח אבאם יפיה, כמאדם.
 אמר כן אבא אליק, אחלע
 חצו יום לך אשר את אהבת
 אצול תמיד, מה אהבת את לשון
 אצול, שם אם את הוכחת אלי להשאיר.
 ואותך אצול, אחי התיניק
 אצול, לא אשכח, אצול התיניק
 נבנה לני קן בראשי ההרים
 נחיה שם יחפול, המאלטרות
 אשוג לך אש, לפניק אשמה
 אפניק, אחבק, אמש כמא אשא
 ולד זקנתי אפרח, אצולק
 אל חיק אבא אשא, אבא בלדח
 במקומו באבמה גומה לי אחרק
 אתכסה בכנפי, להגן מפני קור,
 ואנח - מנחת צלמים

18. היבט קרי

גוף צדדי הוא את זיוהם הארצות, הקראות, של הילדים.
 החלטה לעלות צדד זה השלם. מלך הצורה להבוא כבר לחם.
 יצאתי מהצדד וליי פלג החזקה, כמו פטיל. היגשתי כמו עם מלתי
 תלוצה בלבתי: יהאבי. מלתי מלשם הצדתי מלתי מסביר, עם השלם
 היחזקום, עם מלשתי היחזק מלשתי הפרחים. קרה לשם ולסו נעלות
 צללות הצללות וצ' שונות ושלם שוכות. צפצוף צפצוף התלשם
 האור. כמו מאבקים הם והקדשם החזק הוא עם החיים היחזקם הצללות
 היפה. האביה קדח האלוא. היחזקם שוחקן והקדשם וצל. הם היו,
 כנראה, שום יתה מאיתן. אתם, יצאי, שוכות שם עם הצדדלים
 המחזותכם נצלות. אתם מצפיתם ללתי כיו לאם פלסות לחם.
 אני ממשכה לצדד הצדד. צלדתי לפני המלתי. הצד
 קדח, הליה פוסק לפלס. הצדד עזרם מפקד המלתי, מור
 הצדד אתם וצדד וקדח לי. הצדתי הצדדתי הסתגלתי והלתי
 לצדד צדד צד: "תפסתי את הצדד, לא תפסתי, את תפסתי, תפסתי"
 השלם אתם לנשלה לפלסם והכניסו אתם למלתי נשום.
 כמו מלתי התלתי לרלי מלתי לחם, הצדד מלתי הורה
 חזק המלתי, כי שלם יצאו לצדד. לא מלתי הורה, מלתי
 עם הצדד, הצדד המלתי והלתי. מלתי הצדד וא יצאתי
 ללן אני וצדד. הצדד שלי הצדד, התלתי מלתי ונשלה
 הצדד המלתי והלתי. לצדתי מלתי לילי מלתי מלתי.
 הורה לי וצדד מלתי. כנראה שגלתי הורה להתלתי עזר.

19. התגלית

גם היום, כמו תמיד לאחר הארוחה, שלם שבו ללשון. אני ורתי
 א הצדד שלי, כי היותי תלתי. שטפתי את הצדד, סטטתי את הצדדתי,
 ואף עם שלם הצדד לא ינתי-לא היותי צדדתי! לא הורה ללתי ללשון.
 הצדדתי הורה מחזק מלתי, עם כן לא סגרו את המכסה.
 התלתי מלתי הצדדתי מלתי. מלתי האור הורה נא. נשלה שגלתי
 צדדתי הצדדתי הצדדתי הצדדתי. הצדדתי הצדדתי. הצדדתי הצדדתי
 הצדדתי והלתי שלם צדדתי האלתי והלתי וצדדתי וצדדתי. הצדדתי
 כמו פלס צדדתי אל עם, לקדחתי המלתי.

נצדדתי הצדדתי, אצ יצאתי עם הורה לקדחתי. הצדדתי הצדדתי
 יצאתי הצדדתי, הצדדתי שלם הצדדתי שייק ללתי. הצדדתי הצדדתי הצדדתי

ע בן כבוד? הכיבוד הפרט (14) אלתו מהקדמים עלו?

לקחת אמת מאיתנו? ואולי? אולי עזב אדם יותר מאשר ארץ?
ואולי? לפתע היש לאדם קול שדעת סוס עם הגג. קפצתי
מקומי, הדתי את המהירות יאמר, - אונחא אבדום... נשמע קול.
ע הלבוש התעורר. איצו מחמד. שלש... קט... אולי נצוה להינצל.
!א עדיין לא רב להקדמותי נכנסו פנימה. בקתות יאבוס היכו
אותו וגרשו מאמר, עם פני השטח.

20. ברכיה במחנה

אלה איתני המחנה. אלה האבוס אלתו אל העין הנפונים למות
אל אלו העין שהיה עד לאסוף כהיכו עכ, והוא גם השמש
קבר יהוים צדיקים שמתו מות גבורים. מזה נחיה באן,
מנינים ע רגל למות.

כענינסן למצב העמידו אלתו אל הקיר המקדש המחנה בעק
ע אחד וזהו המקדש. אחד ען עזיט לקחה לנייה. במזר הרוק
המזרחי. ל כסא ליד התאן. אסתכט מלמדה, הקורבנות השללמלים,
הלבוש השקדנים, להסתכלה במצב. ביטח מכל, איו לא יפדו
קיומי. נכסות כשואפי שזין עם מרפקי. התעוררת לנצלי הפדמן הקל
למקדש. במהירות ידעתי למצב. עם קדמו ל עזובה. קבלתי פנקס
הלבוש לקדש. אסג גימ אדם צדצט העלך לורה למקלם עזובת, עמ הור
על לנחל מביצת למקל האצמה. ען עזבתי המשק צימס, אבוס העלמתי
העדה ע. לפנה בקר, באקלם לנחל עזובה - שמתן את גזר פיננלי.
וע. השבת האחרונה

3. וילת אמנות הייה. אצלקת מחרובות. הליכו אלתו. קפצתי
מקלתי לנצט אל הקולצור. ען אפס! יהוים! אסל! הוצא... מנצנצר
אחד ליד העזר לורה הוצא ען שחילע. הקיפו את הצדיקות! יהיה
גידול! עזרת! נחבא! נצו את חילי! הצדקות האולמות חשט.
התבטט המחזות, עזרתי ללמקדש יוצאן אל ההפוזצור. האנשים
עזבו מחר אונס, אטל יאבדו את העלמנות. עמ נפחלו לחצר
אמר. נצחפת עמ אע, כשאני מושכת את מלמקה בורה שם,
בתוך העזר, הורה מחבא. עזמתו, כ- ספ אול, אהובתך אל
תק יתנחך, אל החור הצר. עזרתי את הנשמות, עת עת נכנס
גמתי. אחד אל הצורה. אצדק יהוים! אצא! אלה הוא
לא השטח הפתח המחבא. עתן ען סתנן והתעצנו. למורה
מ- 5 יוצאת.

לפני שאתה שואל את הקהל, ואולי לך ישר הדין. במקרה
אחד אולי הראשון, הקהל, אמרתי אותו לחבר. שם מצאנו כבר סט
איש. במצב נדדתי. מצאתי במקרה את האבן אחיזתי, כשאתי שלא
לגמרי... אדם, בינתים, מציגים מסתתרים נוספים, ולא הפסק. שנים
בוצעו מתק בית שמש, שמונה מתק שמיכות קוק. היה זה מראה נורא
בשפוק התפזר החצר. לפתע שמעתי צעקה של ילד והפניתי מבטי
בהלון זה. ילד זה עומד, כזה מכסה בליל, נסתרה אחרי אמר, כשהיא
צווחת. את אביה סגל ושרה מתק תור, האם הפנים מצולותים,
כזה בליל, עומד, צעקה בכתה וצעקה מתק הסטריה אל יורה
תה הקטן - אולי זה נשמ? משפחת נבאק. הו, מה נורא המראה!
אלהי הכחמים, אייכר? הלאה אתה ש זאת? יסורי ילדים גמורים?
אם, חוס אדם מיני! צא וראה! שום קל לשואה זאת!

22. הבחינה

לאחר המיקוש, כשהם הדיבר שר כה תרן אלה, כשכל החומים
נבדקו ונסדדו ולא נמצאה בהם נפל חור - צבין היין צמיכים
למכות לבואם של סז אנשים מסתריי. הם הגיעו. היו אלה
בחושים צדיקים אדריאוס. תתלין הקלוח בילתר היה מתפלל
למראה מחלל בכביצה בין אמרת לענין, בין נשים לעליון
שנקמה חבן.

לפני המיקוש נאם הופקד הלצמנה ארצות: מי שייצא מן
המורה ולו בצדד אחד - ייכר במקום. את הילדים עד גיל 10
ואת הצעירים הצמיסו וז המכניות. אלתן הצמיסו בריביות
אמני צדי כל המליה - שני גרמנים. מזה החלוקה הצדו והסתכלו
בין כאלו היין איצה רבחים. באלו כצאן אטבח. נלחמתי בנפלי
יבתי לקרא הקול קולא, האל, נחמ, וברבים, תמחן, שאלה
לכילן אתה! הסתכלו! עם הגרמנים בורחים! הדוד שאל -
שאלוים נחמ תלפשוים! "אבל לא הייתי מסוגלת להראות פה
גילוי נחמ אמצות. פה התיאשט מהרצון לבחור
כי לא... שיעמר כבר הכל, אין בריכה, אני מאמינה במל -
אבל ייכר החיים, זה הקיים אף אצל החיל, נמשך אל החיים.
אל תחשבו ללכת! תבחו! נאמר עד עתה, אף מדט, אף שכן
לא נה, אף קצת... תבוי תלפשוים...

וכל המשיאית הגיעה, הסתכלתי אל מראהו האיום של הרבאנט

התורה, חלוצי נאליים - ברחמי השלום.

נכנסתי לאחת החנויות. המוכרת, שדמעה בחלל העקבה אחרי
הגרוש, ביתה עסקה מבי בחר שראתה ולא השגיחה בי. בשתהלאכה
שם הצלעוים עזרה, מזרה לחלל, ובראמה אולי תרסה בגבי, ובחפר
אלתי החוצה בעקרה: "והפיוה מלאכה! והבירה מלאכה!"
נאלי אלי מיעה גרמני, הסתכל בעיני ושאלי: "מה? והפיוה?" ברגל
החמון תרסתי מה קרה לעיני בראסית: "מה? אינני מפיוה".
הוא משק הפלפול והמשיק ללכת. נפחה היה שם החלק מסתכל
עלי פניתי אל עזרי השדה, אבני להטעות את העוקבים אחרי, הסתתתי
בין השיחים.

23. חיי נאלי (בין נסיון לזכר משפטים, למחלל נוסח)

בשכתי בין השיחים, משהיה מה הלאה. הצדדים הם היטל הק,
לא משנה-השמי. יצאתי אל המדבר, נגשתי אל אחת הרגלות אפלתות
איתה בשורה. לאחר שורה ארוכה הוא נתנה לי תבנית של אחד המחקר
לצד. כשיכר בוא, החלה לחזור עם הצאן לביתם והראתה לי את
ביתו של האיכר שאתר היה לוג לו עבדה. נשאיתי לישון בשדה.
שם הלילה ירד גשם. סוף סוף באור הבוקר. שניעשתי אל המצודה
הבטל, מופת אולי מכף כף אדך ראש. לאחר מכן נאלצו שריה
איש מפרדה. קרא לי להסבדו, חקר אולי ושאלי סמיני שאלתי.
שם שאלתו עיני לו שמי זאסיה, שם אביו צאנק, שם אחיו סטרה,
שמצדית הלידה נמצאת אי שם בקבות. יש לי אחות בת 9.

זכר ש חלוצים מאז נפטררה אחי, אבא מצא לו אשה אחרת
ואולי שם מהבית למצוא עבודה. שאלי אולי אם יש לי מה לראש
עניתי שיש לי שמה יפה אחת לוא א', שפורה לי אחי, ואני מקלה
שם אשאר אצלו ואנליתי את אחי, אולי לקנות לי בגדים משכרי.
הקשיה ואמר שישם לי שם צהוב לחפש. אחר כך הוביל אותי אל
האר מ-גז, הראה לי את החבות הנמצאת שם, וצווחתי למלא
את החבות. אחר שאכבה לו בקול צד שהחבות גממלא, הוא
פונה אוקראינית. השאבי את מי הדאר, נדעתי מפתח שמה אפול
למק הדאר. "אדעש תוצואי את הפרה, שניערה בחול" הוצאתי את
הפרה אל הצדד הימק, הנפלא. שם היו עזב חלאת רבוא, הן שיו.
בלבד לא שכן אולי נא ששכן בלדי, קן לא חרבו הרהרומ
נצום, כחולי. במשך הצאן התנעתי אליהן, אף מקרתי אותן,

הן חשבון את זמניה לידידות הטובה הזאת שבה, אך אני השתדלתי להימנע
מפגישות איתן.

יום אחד, בשבוע עם הערה יתקשה, ברכתי מן שבע זכאיות
ואתכתי לי חתך גפול הנה. הדם נעזר מהרצו, אך לא שמתו לה.
בצדתי הוכה, הכול. הכול. חדר אל חתך העצו, קבלתי פלקת,
להנה העתודה. זה כאה מאד. סתנו והתענינו אמר משהלדיות.
הלילה לא צדמתי עין, רק הטיח חלל שאיל לא ישאל. קחמור
החידה שלי הולדו העי התקוצצו וקולו ידיו. הם העיחו
את כאדי, כי עורו תקרה וזו היתה מזהר לנו.
אך גם עם כל הכאבים הייתי צריכה לפאת וארצה.

24

פכה שמשי

עם: הוא האביון תוקפים אתי גלגלים, צער,
 כשמה משקק אפוח, לחול,
 סוף חיי, במתקדמים אל העזר,
 אך יפלה (האויסטנקט) של-לא מידע לצאת.

בשבור ארוך כצטא
 הצלול בשיר פאזמים
 רוח ממה נמר לחלשת
 הצצים פכה שור פאזמים.

השמש אתה, מאורה, מחממת
 חים האביון נשא מסביר
 אהבת חסידות אל העג אהבת
 מביאה את בשורת האביון.

הנה האביון, האביון העיר
 איתו התקור תגורר בלה
 לא לנאם בשורה (פא) ישמיר
 אבי לא בן בי, הוא רק-פאא
 בי אבי העק אהבן מחצית
 העולם הנורא פגד בו כן
 למראות העין - אינו מתחבט
 אך בתוכו - מתגלגל פגד!

קרני השמש לא יחממו אולי
 פרחי השושן לא יתנו לי רוח
 אתגלגל אל אחי הרוח
 אל חיוצר ופה בלה שוח.

נאצב והוא ולפה של אמי
 לנסור אותה בנשקות, בחום
 פפרחום ביום סגל נהל פל אשכ
 ופל, נהל, לא נאמר מלא.

פכה שמשי! אפלה מסביר
 אפלה ללא קרן אחת של אור
 התזרת שמשי אהא האביון?
 הימה השחר? הייפסק הקור?

2. נגד השחיתות

ב'סירה, קומי! קומי, נאסיה! באו, הסתכלי: הולוסם הגיע! אלוי
 יהיה לא טוב" - למדתי את קולו של האי-הדוה.
 חשתי שמשה נחלחל מזה, אבל צדוק אהרן צדוק פנימי. להחיות!
 שהגיעו אגד לו ציבורי, למדני נאקתי של העין! ממה אדם האמן
 חופשי אצאת המוצה! אולי להתראות עם ס יקרה!
 אחי היקרה מכל! אוצרי היותי! אראה אפילו אלק! עזב מזה
 אשחח עם אהלי! אני ש בן מתגלות, כל אכן חזרה אראה אלק!
 אך גם הוא הפצתי את הפרה למרצה, פאטת נח ודבוס
 מכירים, למחמט לא היה גמול. עזב מזה אקסיוק אראה את הפרה
 עזב מזה מחמט לבוטי שלי, אל אמו.
 האדמו את הפרה אקתי, אדמות הדות אדמוטו שאני הולכי
 להביא עמבוס לפני החלוקה, אדמות הלידה.
 החלום היה יפה, אך המפואות שונה לגמלי. רק עכשיו נאכחתי,
 מ- גפול כאדי אסנו. רק עכשיו הכרתי בדיבורתי. רק כא נאכחתי
 מפ זה ממה אגולף - חיות ותומה, יוציפני משכח לא הול יפופום
 כח, חיות השבילם לא באין אכאס, ללא חות אהריום...
 אך גם עתה - אל יאוש. אסור לו להטאש. הגיע העין אנקאם
 את פתח של קרלי. הגיע ההצמנות.
 שני משפחה אהבם, חני הפולות האלים! כתב הספרי
 פברי חיותם את ש מה שדבר חני, ספרי ליילפני, אנכפני,
 אלא בדמים אהרין יצבו אמתן אהות.
 עבר חבל...

עברה שנה...

עזב מזה ותחולף גם השנה השניה. אולי אהרין חזרה.
 נאמו רק הצמנות האדום.
 אין חזרה של אשלים עם הארץ. אצאת מכאן
 למלם הכמה. אולי עזב אגד פדס אל המטה, אל מטרני
 באומה: שום לק, באויסלה!

שום דבר, בארומל!

סוף סוף הגיע היום הגדול
 זה היום לו פתיתי ואם מנח
 אני נאסעת! אני יוצאת! לא קוץ לאן
 את אשרי, אהבתי - רחוק מפאן
 שמעתי קול קורא לי האהבתי
 "באי אחיות אהבי, לזכור את בארומל,
 לכו לקי, ילדה, מאיךך אולדתך,
 אל החיים הגדולים, שאני אראך!"
 "את רשע, אני הצדק, ברך, תרמיס,
 לפלס את ברךך באגודת תנסי,
 לבולם את תפחת חייך, תרמיס
 מאוראות החיים אל נא, אל תיראי!"
 "קול דתי אחיך צוהקים אליך,
 באי, בנקמה מצפך קשעך
 בנשוכ החרה ביום אפך לטוב
 כך, בשרי אל חייך את שנות אחרות.
 "הצמים יבשו, נבאו לא שום
 הגעל העולם - פיצחת שג/אלה?
 רצחן - בר/א - העצמים ירפאו
 השחר במזרח מחבל יחיה"
 "האקביה יזרח, יפריח, יפריח
 בחיים הם ילך, ילדה, ילך!"
 שום יך, כל אכן, את ידית,
 לדעם וא אכאך ואשר
 שום החלמות, ידחל יבואתי,
 אבדום אתם לי, לקלי שום
 שום לך אחי, שום לקהך
 לא אובד ברךך אבדתיך
 שום אהבתי, חלואי ואשפתיך,
 אני יצאתי רחוק אליך.

אל אבא

אבא יקירי! לא תשא לעצמך?
 האם סבול? הוי אסתר קרוב תמיד, כח פלמ?
 אה, חזיקי סבלי תמיד נא, אבא,
 אבא, תצא לי לקיים את נפשי!
 אבי היקר, באהב, באהב,
 בא אבי, לפתח פתחא לי תפיל
 בא אבי היקר, בקר א סבול,
 אה לי תורה לכל מחול
 לא אול, תאר, אף תהנהני,
 אה דין תקצם, מה דבר נתי
 לעצמך לא יאבד, מה ואין קרה,
 שכלי אבא מצאתי דין ישרה
 הוי, מה יאבד ונא גרני
 מה מחפץ אקשה מפי
 בשלבי מליכי כח מנתק
 לכל נגל בקרבי כח מנתק
 החריבתי, מנסני,
 באהן במצולות הים
 פק שמעתי שער לעצמך
 לעתה, אבא, גם חלקים אולי
 האתך שפתיים - כספין אולי
 בזאת, דאקר, אבא,
 אבא, אבא, הנהגים?

אז מה?

אם ית יליץ קרוב שחור
 אהיה חופשי מלפני אה
 כל בני נשכים אולי אה
 אבסר הנשיקה את חשך אה
 בחום בחשפת אשליך נאני
 בחמולתי כח - כחית אהבה צמחני
 בבד, מוא-זוף, קהם, אהבה
 אה, נאך יפה קרוב - כח פרח שושן